

U s t a w a

z dnia 27 stycznia 1922 r.

o przedmiocie upoważnienia osób, uprawiających działki ziemi na cudzych gruntach na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego, do czasowego użytkowania uprawianych przez nich gruntów i zajętych pomieszczeń.

Art. 1. Osoby, które na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego użytkują w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, bez zawartej umowy z właścicielem lub osobą, prawa jego przedstawiającą, działki cudzych gruntów, znajdujące się poza obrębem miast, mają prawo użytkowania tych działek do 31 października 1922 r. dla gruntów pod okopami i łąk, oraz do 31 sierpnia 1922 r. dla wszelkich innych gruntów.

Art. 2. Osoby, wymienione w art. 1 niniejszej ustawy, mają prawo pozostawiania do 31 października 1922 r. w dotychczas zajmowanych przez siebie cudzych pomieszczeniach, znajdujących się poza obrębem miast na wymienionym w art. 1 obszarze, jednakże tylko w rozmiarach niezbędnie potrzebnych dla siebie, swej rodziny, własnego inwentarza i zwierząt własnych plonów, o ile dzierżyciele ci nie posiadają własnych pomieszczeń, lub o ile właściciel nie odda w ich użytkowanie innych odpowiednich pomieszczeń.

Właściciele zabudowań, użytkowanych przez osoby, wymienione w art. 1 niniejszej ustawy, winni w każdym razie otrzymać niezbędne pomieszczenie na własnych zabudowaniach dla siebie, swej rodziny, własnego inwentarza i własnych plonów.

Art. 3. Całkowite wynagrodzenie dla właściciela za grunty i pomieszczenia, użytkowane przez osoby, wymienione w art. 1 niniejszej ustawy, ma być płatne w gotówce i nie może przekraczać za cały czas ubiegły do 31 października 1921 r. za jedną dziesiątinę użytkowanego gruntu, niezależnie od rodzaju i czasu użytkowania, sumy, równającej się przeciętnej cenie rynkowej w danej miejscowości w grudniu 1921 r. za 80 kg. żyta, zaś za czas od 1 listopada 1921 r. do 31 października 1922 r. — sumy, równającej się przeciętnej cenie rynkowej w danej miejscowości w sierpniu 1922 r. za 100 kg. żyta.

Wszelkie dokonane na rzecz właściciela świadczenia będą zaliczone na poczet sum, przypadających właścicielowi zgodnie z ustępem pierwszym niniejszego artykułu, przyczem świadczenia, dokonane w naturze, będą od należności, określonej w kilogramach żyta, potrącone, świadczenia zaś, dokonane w gotówce, będą zaliczone i potrącone w takiej ilości, jaką według cen, istniejących w momencie dokonanej wpłaty, reprezentowały.

O ile umówione między osobami, wymienionymi w art. 1 niniejszej ustawy, a właścicielami wy-

grodenie za użytkowanie gruntów i pomieszczeń przekracza granice, określone w artykule 3, umowa taka jest nieważna w części, dotyczącej wynagrodzenia.

Powracający do swych siedzib po 1 listopada 1920 r. właściciele gospodarstw o obszarze, nieprzekraczającym 40 ha ogólnej przestrzeni, mają prawo do otrzymania przypadającego im wynagrodzenia w naturze.

Art. 4. Wykonanie wyroków o eksmisję w sprawach, objętych działaniem niniejszej ustawy, ulega zawieszeniu do terminów, wskazanych w art. 1 i 2.

Art. 5. Przepisy ustawy niniejszej nie mają zastosowania do osób:

- 1) które po 1 stycznia 1921 r. rozpoczęły uprawę działek, lub zajęły pomieszczenia wbrew wyraźnej woli obecnego na miejscu właściciela, bądź osoby, prawa jego przedstawiającej,
- 2) które dewastują zajmowane budynki, sady i urządzenia gospodarcze lub eksploatują wnętrza ziemi bez osobnego uprawnienia,
- 3) które po wejściu w życie tej ustawy dopuszczają się względem właścicieli, lub osób, ich prawa przedstawiających, czynów, karanych przez prawo karne, i
- 4) które nie zapłacą do 1 kwietnia 1922 r. wynagrodzenia, określonego w art. 3 niniejszej ustawy, za czas użytkowania do 31 października 1921 r.

Art. 6. Wszelkie spory, wynikające ze stosowania niniejszej ustawy, będą rozstrzygane w pierwszej instancji przez właściwe sądy pokoju.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński